

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/180/2020
Identifikačné číslo spisu:	7209211043
Dátum vydania rozhodnutia:	27.10.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Petríková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:7209211043.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu N.. Y. K., bývajúceho v W., Y. X, zastúpeného JUDr. Mikulášom Buzgóm, advokátom, so sídlom v Košiciach, Štúrova 20, proti žalovanému SBD IV, so sídlom v Košiciach, Levočská 3, zastúpenému JUDr. Tiborom Sásfaiom, advokátom, so sídlom v Košiciach, Fejova 4, o zaplatenie 85,67 Eur s prisl., vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 22C/98/2009, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 4. septembra 2019 sp. zn. 11Co/121/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1.Okresný súd Košice II (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“) rozsudkom (v poradí druhým) zo 17. marca 2017 č. k. 22C/98/2009 - 407 žalobu zamietol a priznal žalovanému plnú náhradu trov konania. Ďalším výrokom priznal štátu vo vzťahu k žalobcovi plnú náhradu trov konania tak, že žalobca je povinný nahradiť trovy štátu vo výške 174,74 Eur do 3 dní po právoplatnosti rozsudku. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že po vrátení veci krajským súdom nariadil znalecké dokazovanie z odboru energetika, odvetvie tepelná energetika pričom ustanovil znalca N.. W. W.. A na základe námietok žalovaného proti znaleckému posudku č. 01/2014 N.. W. W., žalovaný predložil znalecký posudok č. 01/2017, vypracovaný znalcom z odboru energetika, tepelná energetika, N.. O. G.. Súd prvej inštancie poukázal na článok 1 ods. 1, články 8 a 9, ako aj článok 15 ods. 1, 2 a článok 17 zákona č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“), ďalej na ust. § 191 ods. 1, 2, § 207 ods. 1, 2, § 209 ods. 1 CSP s tým, že považuje znalecký posudok znalca N.. W. za nevierohodný a v intenciách citovaných zákonných ustanovení tento dôkaz vyhodnotil ako nesprávny z dôvodov, že znalec bez toho, aby svoje tvrdenie oprel o dôkaz, v posudku uvádzal, že žalobca striedavo vypínal meracie telesá, a že teleso meradla označeného K bolo do 30. apríla 2007 vypnuté. Uviedol, že takéto tvrdenie znalca nemá oporu v žiadnom dôkaze. Dôvodil, že znalec nemal pri vypracovaní posudku demontovaný merač k dispozícii, preto nemôže tvrdiť, že v čase výmeny bol snímač aktívny. Mal za to, že takéto tvrdenie nemá tiež oporu v žiadnom dôkaze a vyhodnocuje ho súd ako špekuláciu. Tak isto posudzoval predpoklad znalca, že bola vybitá len batéria. Za ďalšie špekulatívne tvrdenie znalca

považoval aj to, že poznámka o poškodení merača bola pravdepodobne dopísaná pracovníkmi. Tento záver podľa názoru súdu prvej inštancie odporoval dôkazu, svedeckej výpovedi L. O., ktorý pracuje u žalovaného vo funkcii údržbára, ktorý opísal svoju pracovnú činnosť súvisiacu s vymieňaním meračov na radiátoroch. I keď si na konkrétny prípad žalobcu nepamätá, opísal postup výmeny meračov tak, že výmenu realizujú potom, ako prevádzkový technik donesie zákazkový list. Súd prvej inštancie naopak, závery znalca N.. O. G. považoval za správne, pričom v snahe vyhnúť sa v rozsudku duplicité, tieto závery znalca preniesol do svojho rozhodnutia, na základe ktorých vo veci rozhodol tak, že žalobu zamietol. Výsledok kontroly ŠEI-KI Košice súd prvej inštancie považoval za ďalší dôkaz, na základe ktorého žalobu zamietol. Tento dôkaz podporuje závery znaleckého posudku znalca N.. O. G.. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že stanoviská a závery znalca N.. O. G. sú odlišné od znaleckého posudku znalca Ing. W. W. v časti spotrebnej zložky nákladov za ÚK z dôvodu, že znalec N.. G. vychádzal pri výpočte spotrebnej zložky nákladov za ÚK bytu žalobcu z § 7 ods. 10 vyhlášky URSO č. 630/2005 Z. z. a posudok W. vychádzal z § 7 ods. 5 tej istej vyhlášky. Rozdiel medzi týmito posudkami vznikol z dôvodu, že nižšie uvedené podklady neboli súčasťou predložených dokladov v súdnom spise. Postup podľa § 7 ods. 10 predmetnej vyhlášky, teda postup znalca G., ako správny, je aj v odôvodnení rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 17. októbra 2012, sp. zn. 6S/372/2012-35, v ktorom sa o.i. uvádza, že „vyhláška č. 630/2005 Z. z. v znení účinnom do 15. septembra 2009, a ani v znení účinnom po tomto termíne, neobsahovala ustanovenie, ktorým by bolo uložené subjektom postupujúcim podľa ňou upravených právnych podmienok upraviť obsah dohôd uzatvorených v právnom režime § 7 ods. 10 uvedenej vyhlášky (v znení účinnom od 15.9.2009) právnym podmienkam upraveným v ďalších ustanoveniach § 7 uvedenej vyhlášky. Vzhľadom na ustanovenie § 7 ods. 10 vyhl. č. 630/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov a ďalšie ustanovenia tohto právneho predpisu umožňujúce dohodu vlastníkov bytov podľa § 14 zák. č. 182/1993 Z. z. v platnom znení súd konštatoval, že vyhl. č. 630/2005 Z. z. je právnou úpravou majúcou dispozitívnu právnu povahu, uprednostňujúcou možnosť odchýlnej úpravy pomerov od kogentných ustanovení tejto vyhlášky, právne záväzných v preskúmvanej právnej veci iba v prípade nepreukázania existencie právne akceptovateľnej dohody vlastníkov bytov podľa osobitného predpisu. Uviedol, že totožný názor vyslovil aj Najvyšší súd SR v rozsudku z 8. júna 2010, sp. zn. 5Sžp/102/2009.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej ako „odvolací súd“) rozsudkom zo 4. septembra 2019 sp. zn. 11Co/121/2019 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie vyčerpávajúcim spôsobom v odôvodnení rozsudku uviedol, prečo považuje znalecký posudok znalca N.. W. za nevierohodný a v intenciách citovaných zákonných ustanovení tento dôkaz vyhodnotil ako nesprávny, pretože znalec bez toho, aby svoje tvrdenie oprel o dôkaz, v posudku uvádzal, že žalobca striedavo vypínal meracie telesá, a že teleso meradla označeného K bolo do 30. apríla 2007 vypnuté, no tento záver znalca nemá oporu v žiadnom dôkaze. Znalec nemal pri vypracovaní posudku demontovaný merač k dispozícii, preto nemôže tvrdiť, že v čase výmeny bol snímač aktívny. Takéto tvrdenie nemá tiež oporu v žiadnom dôkaze a súd prvej inštancie ho vyhodnotil ako špekuláciu, podobne ako predpoklad znalca, že bola vybitá len batéria, či poznámka znalca o poškodení merača, že táto bola pravdepodobne dopísaná pracovníkmi žalovaného. Uviedol, že na druhej strane, súd prvej inštancie podrobne a presvedčivo zdôvodnil, prečo považuje za správne závery znalca N.. O. G. a odvolací súd nevidí dôvod ich na tomto mieste opakovať.

3. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej ako „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodnil poukazom na § 420 písm. f/ CSP a poukazom na § 421 ods. 1 CSP. Vo vzťahu k námietke vyplývajúcej z § 420 písm. f/ CSP uviedol, že súdy oboch inštancií rozhodovali bez toho, aby náležite vyhodnotili dôkazný stav vychádzajúci zo znaleckých posudkov. Navrhol, aby dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. K dovolaniu sa vyjadril žalovaný. Navrhol, aby dovolací súd dovolanie dovolateľa ako neprípustné odmietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po

zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 424 CSP), a to oprávneným subjektom (§ 427 CSP), zastúpeným podľa § 429 ods. 1 CSP skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti, pričom zistil, že dovolanie nie je dôvodné.

6. Dovolateľ v rámci svojho dovolania poukázal na § 420 písm. f/ CSP a na § 421 ods. 1 CSP.

7. Vo vzťahu k námietke vyplývajúcej z § 420 písm. f/ CSP dovolací súd uvádza nasledovné:

8. V zmysle § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Z obsahu podaného dovolania vyplýva, že dovolateľ namieta, že súdy oboch inštancií rozhodovali bez toho, aby náležite vyhodnotili dôkazný stav vychádzajúci zo znaleckých posudkov.

11. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu v prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

12. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že súdy po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo že boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04). Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná (tu porovnaj § 185 ods. 1 CSP). Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania, sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečenie toho, aby sa zisťovanie skutkového (skutočného) stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. V prípade, že súd odmietne vykonať určitý účastníkom navrhovaný dôkaz, je jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy (§ 220 ods. 2 CSP a I. ÚS 350/08).

13. Konanie odvolacieho súdu v prejednávanej veci však takéto vady nevykazuje. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, pričom podľa názoru dovolacieho súdu zistené skutkové závery odvolacieho súdu nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý (riadny) proces. Samotná skutočnosť, že dovolateľka sa nestotožňuje so spôsobom vyhodnotenia týchto dôkazov, nemôže bez ďalšieho viesť k záveru, že v konaní došlo k vade uvedenej v § 420 písm. f/ CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhovaného spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 98/97).

14. Nespôsobilou založiť prípustnosť dovolania je preto dovolacia námietka dovolateľa týkajúca sa

nesprávneho hodnotenia vykonaných dôkazov odvolacím súdom, ktorú tiež bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu, a to preto, že (i) hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal, teda v tomto prípade súdu prvej inštancie, (ii) pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nezakladá. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000) ako aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu (napr. sp. zn. 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011 a 7Cdo/38/2012) zastávali názor, že ani prípadná neúplnosť či nesprávnosť skutkových zistení a skutkových záverov nie je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaná bez ďalšieho za dôvod zakladajúci tzv. zmätočnosťnú vadu konania. Zmeny v právnej úprave dovolania a odvolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu týchto judikátov a rozhodnutí nedotkli, preto ich treba považovať za naďalej aktuálne.

15. Dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovolací súd nedisponuje oprávnením dokazovať hmotnoprávne skutky, na to slúži nachádzacie (základné) konanie a konanie na odvolacom súde. Predmetom dokazovania pred dovolacím súdom sú napr. včasnosť a prípustnosť dovolania; skutkový stav a výsledky dokazovania spred nižších súdov sa nemôžu pred dovolacím súdom meniť (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, 2016, pri § 442).

16. Vo vzťahu k námietke vyplývajúcej z § 421 ods. 1 CSP dovolací súd uvádza, že dovolateľ v dovolaní uviedol, že prípustnosť jeho dovolania vyplýva z § 421 CSP. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (písm. a/ § 421 ods. 1 CSP), ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená (písm. b/ § 421 ods. 1 CSP), je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (písm. c/ § 421 ods. 1 CSP). V zmysle ustanovenia § 422 ods. 1 písm. b/ CSP (ktoré je vo vzťahu k § 421 ods. 1 CSP ustanovením lex specialis), dovolanie ale podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada. Podľa § 422 ods. 2 CSP na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených § 422 ods. 1 CSP je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

17. V danom prípade sa dovolateľ žalobou podanou na súde prvej inštancie 1. júna 2009 domáhal zaplatenia sumy 85,67 eur, kedy bola výška minimálnej mzdy 295,50 eur v zmysle nariadenia vlády č. 422/2008 Z. z.. v platnom znení, dvojnásobok tejto sumy je 171,34 eur. Rozhodnutie odvolacieho súdu sa teda týka peňažného plnenia neprekračujúceho výšku dvojnásobku minimálnej mzdy v čase podania žaloby (171,34 eur < 295,50 eur).

18. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd tak dovolanie dovolateľa vyplývajúce z § 420 písm. f/ CSP a z § 421 ods. 1 CSP ako neprípustné odmietol.

19. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov odvolacieho konania dovolací súd v zmysle § 451 ods. 3 veta druhá CSP neodôvodňuje. O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.